

Csodák a komfortzónán kívül

A csodák a komfortzónánkon kívül történnek velünk, mondja szociológus barátom. Vagyis, amikor kikerülünk a megszokott, otthoni közegünkből, a minden nap bejárt utjainkról lelépünk, no és akkor.

Szoktam álmodni a kupuszini Duna-holtágról, halom a fákat sustorogni, a csárdában messze motoznak az emberek, a vadászó madarak feszülten figyelnek, érzem a móló közelséget. Azt álmodom, fekszem a fűben és ha résnyre kinyitom a szemem, meglátom Timi óriás nap-szemüvegét, fújdogálja a haját a vizet hozó szél.

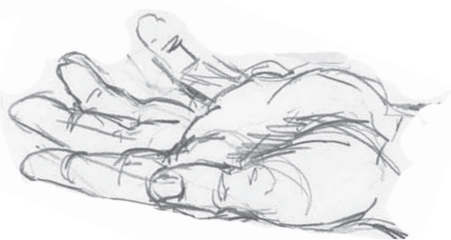
Az almafákra gondolok, az almafa tengerre, ilyenkor nyílik, csupa virág. Felsőhegyen az udvarunkban is. Csodaszép, óriási virágok a kicsi ágakon. Ma reggel kómásan elindulva a komfortzónámból az almafánk fehér-halványrózsaszín csodáin fennakadva a kupuszini lányok szépsége, az anyukák büszkesége, a tökéletességre való törekvés természetessége jutott eszembe. Blanka mályvaszínű blúza az esti előadás alatt, amit egy virág

díszít, az Én és a kisöcsémben ugyanaz a szerelmesen bűgő tekintet két évvel ezelőtt, mint most a szabadkai diákelőadásban, és egy teljesen más hangszín, amellyel dzsesszesített Karádyt énekelt, kifejezetten Blankásan. A komfortzónáján egyszerre belül és kívül – jól ismert színpadon (ahol szülei és nagyszülei is játszottak), jól ismert közönség előtt, egy teljesen más műfajban, stílusban. És azután nagyon kupusziniasan érkezik a mindenkit megvendéglő krémes, megünnepelvén a helyi bemutatót.

Elégedetten nézhettem tegnap a frissen beépülő kollégákat is, akik villámgyorsan építették ki saját területüket-zónájukat és otthonosan mozognak a találkozó világban. A kész Sűgók, az új és izgalmas tartalmak-tartalommenedzsment azt jelenti, őket is inspirálta, amit egyszer 2007-ben a SutusÁron (sic!) kitalált és közösen indítottunk el, építettük fel a tartalmat. A pannók, felvételek mellett a kézzelfogható Találkozó. Lenyomat, egy digitális nyom is, ha úgy tetszik, amerre a csoportok és a zsűri vezet. Egy kicsit mi is benne vagyunk, akik most nem lehetünk ott, mi, a csetlő-botlók és a nagyok is. A nagyok, Árpi bácsi, akitől a Drámatár ötlete érkezett és aki folyamatosan javasolta a képzéseket, Vali, aki annyit segített, annyi türelme és humora volt mindenhez, ők látták talán a legtöbb előadást a szemlén.

A virág tulajdonképpen csak figyelemelterelés, ott bújik és nő alatta a gyümölcs, a valami, amiből majd valami készül vagy egyszerűen csak a földre hull és táplál, új fákat növeszt, új életet ad. Szentimentális, tudom. Ilyen Kupuszina, realisztikusan szentimentális. Hogy ilyen nincs, ez egy képzavar? Ha a falura, a Duna-partra gondolok, nekem mégis...

gém

Nagy hatalom, nagy felelősséggel jár

Avagy milyen egy társulat nevelőjének, tanítójának, pótanyukájának, kísérőjének, rendezőjének és legfőképpen barátjának lenni

Mikor 2013 októberében megalapítottuk a Zsebtársulatot, életemben először kerültem konkrétan vezető szerepbe. Valahogy mindig is bennem volt ez a titkos vágy, hogy valaminek az élén lenni, követendő példát mutatni, a jóra törekedni, és másokat is erre buzdítani, pásztornak lenni. Nagy szavak ezek, de véleményem szerint egy vezetőnek törekedni kell ezeket a kijelentéseket éltetni, valóságossá tenni, ezekben a kijelentésekben hinni. De ahhoz, hogy a pásztor jól végezze munkáját, a nyájnak is terelhetőnek kell lenni. Na, én ilyen kisbárányokra találtam.

Lőrinc Tímea

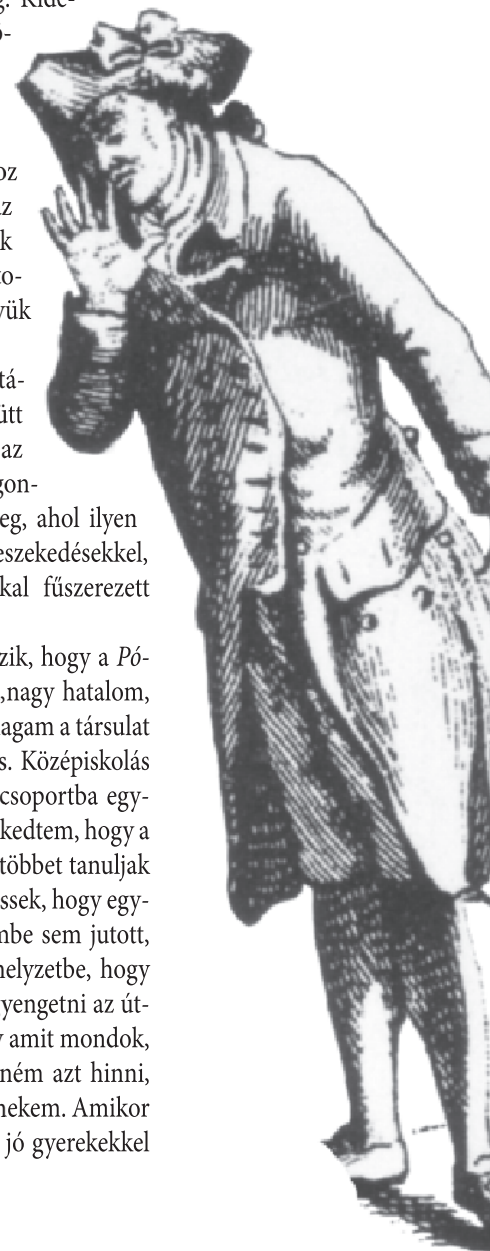
Amikor ez az öt fiatal (Búbos Dávid, Grgity Nikolett, Nyári Ákos, Siflis Anna, Verebes Andrea) a kezeim közé került, én is pont olyan megszeppent, kíváncsi lehettem, mint ők. Persze kívülről határozottan mutattam magam, konkrét tervekkel álltam eléjük, és azt a látszatot kelletttem, hogy nagyon tudom, mit akarok. Ez így is volt, terveim valóban voltak, de a tapasztalatlanságom miatt egy csomó kétséget vittem magamban, emiatt elveszettnek éreztem magam. Színészként sem rendelkezem még annyi tapasztalattal, rendezésre pedig ugyan gondoltam már, csak soha nem jutottam el a megvalósításig.

Szóval a báránycsapat. Az első közös lépés, mint minden kapcsolatban, az ismerkedés. Nekem is meg kellett ismernem őket, és nekik is engem. Nem a legjobb módszer, de ha nincs más, és a távolság közénk áll (ők Sza-

badkán, én Zentán), marad az internet és Márai Füves könyve. Olyan szöveget akartam feldolgozni, melynek vonalán elindulva, és melynek témáinak segítségével kideríthetem, milyen emberek, és hogyan akarnak színházat csinálni. Abban biztos voltam, hogy akarnak és, hogy közösen akarnak valamit. Egy-egy írás megszületésekor egyre több információt kaptam rólunk, egyre jobban kezdtek megrajzolni maguk körül a körvonalat. Persze ezeknek az alakoknak a kiszínesítése már konkrétan a darab színpadra állításakor történt meg. Kiderült számomra, hogy öt teljesen különböző emberről van szó, akiket mégiscsak összeköt a színház iránti szeretetük. Ez a különbség viszont egyértelművé tette számomra, hogy mindannyiukhoz meg kell találnom a külön utat. Azokat az utakat, amit közösen teszünk meg annak érdekében, hogy nyitottabbá, jobbá, változatosabbá, pozitívan gátlástalanabbá tegyük egymást.

Nekem az akadémián nagyon jó osztályom volt. Talán ezért is maradtunk együtt máig. Még meg nem ismertem ezeket az embereket, a Zsebtársulat tagjait, azt gondoltam, nem is létezik másik ilyen közeg, ahol ilyen önzetlenül, családi hangulatban, néha veszekedésekkel, félreértésekkel, kiabálással, igen, vitákkal fűszerezett munka zajlik, mert ez az igazi. Ez az élő.

Most lehet, hogy mulatságosan hangzik, hogy a Pókemberből idézek, de azt teszem, mert „nagy hatalom, nagy felelősséggel jár”. Na, így éreztem magam a társulat megalakulásakor, és még a mai napon is. Középiskolás koromban én is jártam több színjátszó csoportba egyszerre, mert mindenféle módon arra törekedtem, hogy a színház közelében lehessenek, hogy minél többet tanuljak a nagyoktól, minél több színészt ismerhessek, hogy egyszer én is színész lehessenek. Akkor eszembe sem jutott, hogy egyszer majd én kerülök abba a helyzetbe, hogy én segítsek fiataloknak, fiatalabbaknak egyengetni az útjukat, hogy egyszer majd azt látom, hogy amit mondok, annak súlya van. Mert van neki. Szeretném azt hinni, hogy segítsek nekik, mert ők is segítenek nekem. Amikor egyszer valaki azt mondta, hogy milyen jó gyerekekkel

Timi és a Zsebek

foglalkozni, mert mennyi mindent kap tőlünk az ember, érzélgős dumának tartottam, és nem is értettem, miről van szó. Ma már pontosan tudom, mit jelent. A Zsebekkel töltött napok ilyenek számomra. Gyerekeimnek hívom őket, pedig nem sokkal fiatalabbak nálam. Szeretem így nevezni őket, mert az az érzésem támad, hogy hozzám tartoznak. Persze, ez nem azt jelenti, hogy kisajátítom őket, mert érdekes módon, mikor más előadásokban látom őket, más emberek irányítása alatt, nem vagyok féltékeny. Igazság szerint igen magamnak való tudok lenni bizonyos szituációkban, de ilyenkor úgy nézem őket, mint anyukám engem, mikor színpadon vagyok. Elkap egy bizonyos pozitív idegesség, a szurkolás érzése, hogy minél jobban sikerüljön nekik az előadás. Ugyanakkor figyelem is őket ilyenkor: hátha meglátok valamit, akár jó, akár rossz mozzanatot, ami mellett talán elmennének.

Hogy milyen egy jó vezető, tanár, példa, példakép? Nem tudom. Vagyis tudom, mert nekem nagyon jó tanáraink voltak az akadémián, és előtte is a tanodákban sokat tanultam a vezetőktől. Azt nem tudom, hogy én jól csinálom-e. Még nagyon az elején járok az utam ezen részének. De bízom abban, hogy igen. És ezt nemcsak az bizonyítja, hogy egy-egy versenyen hogyan szerepeltünk, milyen díjakat kaptunk, hanem például az is, hogy rám írnak, hogyha találnak egy jó monológot; vagy az éjszaka közepén felhívják, hogy márpedig ők lakásszínházat csinálnak majd; vagy ha kapnak egy negatív kritikát, kérik, hogy mondjam el én is a véleményem;

vagy akkor, mikor úgy vonulnak Kecskemét, Budapest vagy éppen Kupuszina utcáin hátukon cipelve a díszletet és a kelléket, hogy nem látom rajtuk a fáradtságot; hogy mindig nyösztetés nélkül követik a bemelegítést, a bebeszélést; hogy elhiszik nekem, hogy valami jót csinálnak; hogy rá tudom venni őket, hogy közölni akarjanak. Ez igazság szerint mind az ő érdemük, én meg csak szerencsés vagyok. Egy kicsit azért szeretném azt hinni, hogy közöm van ehhez. Úgy próbálok meg bánni velük, mint saját magammal: a legjobbat akarom nekik. Amit eddig tapasztaltam, tanultam, láttam, hallottam, éreztem, a jó élményeimet, a krízishelyzeteimet, azokat a napokat, mikor csalódtam a színházban, mikor azt éreztem, hogy nem érdemes ezzel foglalkozni, de azt is, mikor úgy gondoltam, enyém a világ, mert feltaláltam én is újra a spanyolviaszt, ezt mind megosztom velük. Őszintén.

Lassan már két éve van ez a kis társulatom, ami még nem számít nagy időnek. Az elején még nem is tudtam, de utólag kiderült számomra, hogy öt gyermeknek lettem egyszerre nevelője, tanítója, pótanyukája, kísérője és legfőképpen barátja. Nem könnyű feladat egyszerre betölteni ezeket a szerepeket, de annál megtisztelőbb. Mára már két előadásunk van. Egy önismereti füves könyvünk a *Föld nélkül*, és egy kis konszolidált pun-kunk, a *Prométheusz light*. Mindkét előadás alatt nagy változásokon mentünk át. Közösen, és külön-külön is. Magamon azt látom, hogy felnőttem. Hálás vagyok, hogy mindez úgy történt meg velem, hogy szinte észre sem vettem. :)

Lőrinc Tímea

„Fény-Bárka”, avagy Jel a világban

Napjainkban sokan, sokszor és sokféleképpen tapasztaljuk, hogy őszintén kitárni magunkat, megmutatni érzelmeinket bizony nem egyszerű. Azoknak, akik a színház világához vonzódnak akár nézőként, akár „készítőként”, véleményem szerint kitarul ennek lehetősége és jelentősége.

A Fény-Bárka előadásánál ez hatványozottan érvényes. Érzelmek sokasága kísérté a felkészülést, a színpadi próbákat, az utazást, az ismerkedést a helybéliekkel, a fellépést...és még most is hatása alatt vagyunk. Sejteni sem lehet, meddig és hogyan hat... És talán ez a legfontosabb!

Tapasztalatainkról, úgy gondolom, elsősorban a fellépő fiatalok gondolatait osztanám meg a *Súgó* olvasóival:

V. Róbert: „Nagyon jó nap volt, tetszett, mert barátságosak voltak a vendéglátóink. És sikerült ismerkednünk is... A közönség visszatapsolt bennünket, és vastapsot kaptunk!”

E. Livia: „Lámpalázás voltam és ideges... De úgy érzem, hogy jól sikerült a fellépés. Finom volt az ebéd is. Mónika megdicsért bennünket.”

G. Attila: „Az úton is jól éreztük magunkat és a faluban lakodalmas menetet is láttunk!”

Fogyatékos embertársaink csak akkor tudnak biztonságosan és zökkenőmentesen élni, ha segítséget kapnak. „Gyógypedagógusként büszke vagyok erre a közösségre, aki községünk értelmi fogyatékos gyermekeit, fiataljait, felnőttjeit és időseit az élet egyre több területén segíti. Munkánkkal igyekszünk lehetőségeket teremteni ezeknek az embereknek és családtagjaiknak, hogy megélhessék és megmutathassák, hogy az értelmi fogyatékos az emberi létezés egyik lehetséges, élhető formája, ami ugyanúgy, mint bárki élete sok küzdelemmel, sikerrel, örömmel, bánattal, [...] jár.” (Fehér Anikó) Bajúsz Ágnes, az egyik kísérő gondolatait is szeretném közreadni: „Fiataljaink nagyon komolyan vették a feladatukat, és igyekeztek képességeikhez mértén jól teljesíteni. A lámpaláz miatt kis segítséget igényeltek. A műsor végén a közönségtől vastapsot kaptak, és ennek nagyon örültek, mert így érezték, hogy jól teljesítettek. Kupuszinai látogatásunk során betekintést nyerehettünk a helyi lakodalmas szokásokba is, amit csapatunk nagyon érdekesnek talált. A hazafelé tartó úton énekeltünk – ünnepeltük a sikert!”

Nekem, a rendezőnek (talán inkább a vezetőjük, társuk vagyok) nagyon fontos az út, amin haladtunk/haladunk. A színház és a drámapedagógia eszközeivel előkerestük azokat a személyes élményeket, amikor megélték a haragot, elutasítottságot, megbocsátást. Koncentrációs gyakorlatok segítettek (és segítenek a mindennapokban), hogy uralkodni tudjanak érzelmeiken, figyelmüket tartani tudják. Megismerték, és viselni is megtanulták a ráncos szoknyát, kalapot.

A fiúkat emelt fejű férfivá tette a kalap, a lányok, ahogyan az egyik családtag mondta, megasszonyosodtak. Megélték a „mintha” világában valamit, amit a színház nélkül soha nem tehetnének meg.

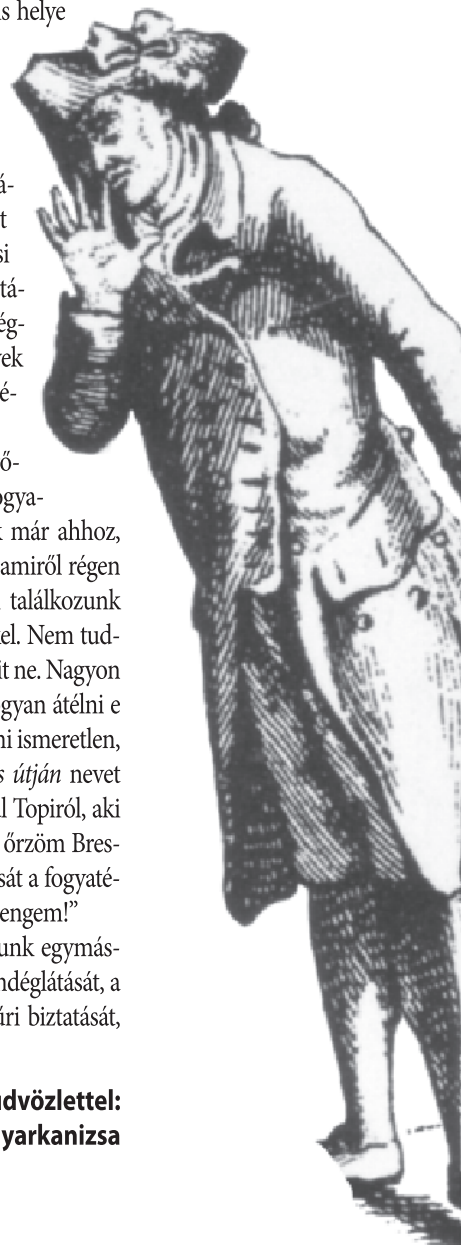
Túl gyakran nem találkoztunk. Két hónapnyi próba nem tette lehetővé, hogy megérjen bennünk a szó, a mozdulat, a színpadi kép. Ám az, hogy az amatőr színjátszók világa kitárt karokkal vár bennünket, hogy számítanak ránk a jövőben is, megerősít és bátorít bennünket. Itt idézném a csoportot is elkísérő Bárka kormányosát, Terényi Líviát, a Magyarokanizsa Községbeli Szociális Védelmi Szolgáltató Központ igazgatónőjét: „Nagyon büszke vagyok a színjátszóinkra és felkészítőjükre. Jó érzés volt azt tapasztalnom, hogy ismerősként üdvözölnek bennünket, olyan résztvevőként, akik már letettek valamit az asztalra. A fellépést követő ünneplő közönségtaps és fiataljaink öröme pedig megerősített abban a meggyőződésemben, hogy védeenceinknek is helye van az ilyen jellegű rendezvényeken.”

Ahhoz, hogy az aktivitások a fogyatékos emberekkel folyamatosan gazdagodtak az elmúlt másfél évtizedben, jelentősen hozzájárult a Vöröskereszt. A Közösen az inkluzióért program a Svájci Fejlesztési és Együttműködési Ügynökség, valamint a Szerbiai Vöröskereszt támogatásával valósul meg Magyarokanizsa községében. Ez a program lehetőséget kínál intézmények összekapcsolására, szakmai találkozók szervezésére, kirándulások támogatására...

Egyre szélesebb az út, amin haladunk, és erősebb a híd, ami összeköti az átlagembert és a fogyatékos. Sokan és sokféleképpen hozzájárultak már ahhoz, hogy a mi fiataljaink ma már oda is eljutnak, amiről régen álmodni sem mertek, de azért még gyakran találkozunk riadt, szánakozó, esetleg sajnálkozó emberekkel. Nem tudják, hogyan reagáljanak, mit tegyenek, vagy mit ne. Nagyon kellemetlen helyzet, legjobb lenne talán... Hogyan átélni e kínos percek? Abban bízva, hogy csak az, ami ismeretlen, az távoli és idegen, indult útjára *Az elfogadás útján* nevet viselő program a kiadvánnyal és foglalkozással Topiról, aki a pingvinek között él másságával. Szívemben őrzöm Brestyánszki Boros Rozália különleges odafordulását a fogyatékos embert megszemélyesítő Topihoz: „Taníts engem!”

Tiszta szívből kívánom, hogy sokat tanuljunk egymástól, és megköszönve a házigazdák szívélyes vendéglátását, a szervezők odaadó munkáját és a szakmai zsűri biztatását, tervezzük a viszontlátást a XXI. találkozón.

**Baráti üdvözléssel:
Mácsai Mónika, Magyarokanizsa**

Mi folyik a háttérben?

A XX. Találkozó technikai munkatársairól

Színes műsorok a színpadon, tisztán hallható mikrofonhangok, díszlet és az egyéb apróságok is elkerülnek a néző figyelmét egy-egy előadás közben. Persze, ez nem véletlen, a technika ugyanis nem saját magát hangsúlyozza, hanem a színészt.

A kupuszinai Petőfi Sándor MME már hosszú ideje külön technikai szekcióval is rendelkezik. A csoport tagja önkéntesek, akik folyamatosan cserélődnek. Az előző technikusok megalapozták a színpad technikai szerkezetét, a külalakot. Az egyesület akkori felszerelésének hála a környék legkorszerűbb színpadát tudhatta magának a falunk.

rültek, azaz vasszerkezetek, melyekre alkalmanként más-más fényforrások is kapcsolhatók. Új vezetékeket szereltünk be, és folyamatosan újítjuk a régiéket is.

– Mi az a „luk”? – folytattuk a beszélgetést.

– A „luk” az irányítófülke. Az elmúlt években nemcsak felszereltebb, hanem fiatalosabb hangulatot is kapott. A falra festett emlékek, egy-egy dátum vagy Józszi, a szobaszellem minden pillanatban emlékeztet a baráti hangulatra, és élvezhetővé varázsolja a munkavégzést.

– Józszi?

– Igen, Józszi a szobaszellem egy fiktív személy, akit mi felfestettünk a falra, ikonikus tagja a csapatnak. Legfőbb tulajdonsága az, hogy magára vállalja a szerszámok eltűnését, avagy ha a csapat létező tagjai elhagyják vagy szét-hagyják a szerszámaikat, akkor azt Józsira lehet fogni.

– Ha információ kell, kihez fordultok? – kíváncsiskodtam tovább.

– A társaság tagjai kiváló kapcsolatot ápolnak más amatőr színházakkal, ugyanakkor a hivatásos színházak profi szakértőivel is. Ez, a nagy szakmai segítségen kívül, adott esetben azt eredményezi, hogy vendégségben kölcsön tudunk kérni felszerelést is

– Hogyan múlik a szemle?

– „A színház nem matematika!” – az idei év szlogenje. Számunkra ez nem érvényes. A találkozói idején, beleszámítva a tévé munkatársait is és Simonyi Tamást, a bácsfeketehegyi Feketics Művelődési Egyesület technikusát, 10-15 kolléga működik együtt egyszerre az előadás alatt. Esetenként több kilométer kábel, 12 000 W teljesítményű fényerő, kb. 200 darab különböző potenciométer vasalja a hanghullámokat, és mikrochipek tömege működik együtt egy nagy rendszerben hiba nélkül. Bár általában, ami el tud romlani, az el is romlik. Persze ebből a néző ritkán vesz észre bármit is. Ezeket a hibákat az összehangolt munkának, a tapasztalatoknak köszönhetően azonnal kisminkeljük. Nem ritka pillanat az sem, hogy előadás alatt a szerelőasztalon forró a cinező hegye, nem is beszélve az állóképességünk határainak növeléséről. Sokszor kérdezik, miért csináljuk, miért szánunk erre ennyi időt és energiát. Erre a válasz pedig a taps, az elégedett nézőközönség és az elégedett színész. Ezért már megéri.

Vörös Endre

Kik is az ún. Bodrik?

Jelen pillanatban a helyi technikai csapat, azaz a Bodrik, 7 állandó tagot számlál, a következő felállásban: 1. díszlet, kulisza: Magyar Péter, Buják Evelina;

2. hangtechnika: Dienes Ákos, Kuruc Zoltán;

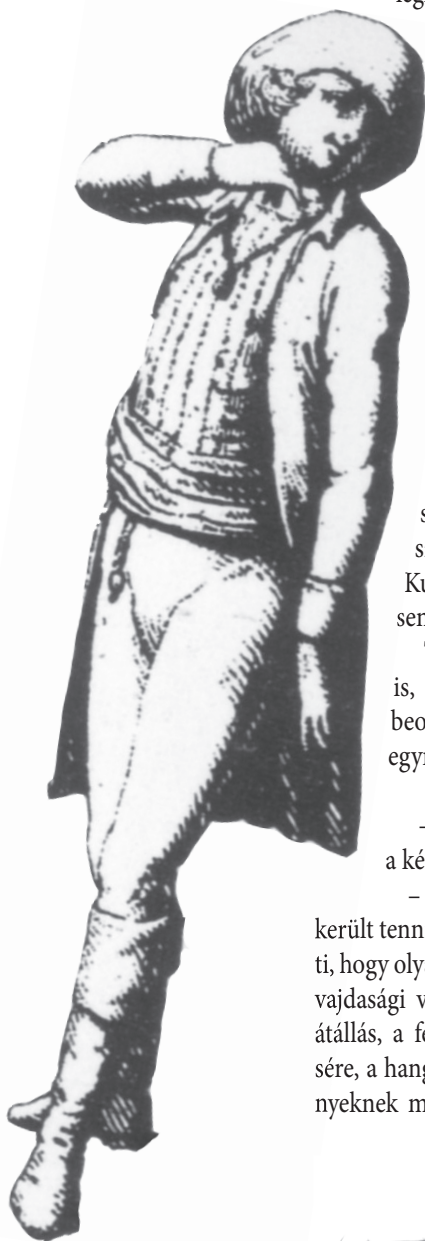
3. fénytechnika: Dobó Dániel, Finta Olivér és Molnár László (Bubu).

De meg kell említenem, hogy egy-egy színdarab díszletének elkészítésében rendszerint Megyedovics Nedelykó, Pásti Zoltán, Kurta Gellért és Tumbász Imre bácsi is rendszeren kiveszi a részét.

További rugalmasságot ad a munkának az is, hogy a Bodrik, bár adott területre vannak beosztva, szükség esetén segítségére lehetnek egymásnak.

– Milyen lehetőségeitek vannak? – tettem fel a kérdést a Bodriknak.

– Az elmúlt néhány évben fontos lépéseket sikerült tenni a technika szabványosítására, ami azt jelenti, hogy olyan rendszereket alkalmazunk, mint a legtöbb vajdasági vagy magyarországi színház. Folyamatos az átállás, a fényrendszer számítógépről történő vezérlésére, a hangtechnika is megújult a korszerű követelményeknek megfelelően. A színpad plafonjára hidak ke-

Ma a Találkozó színpadán

A komédiázó utolsó nap

Elérkeztünk a XX. Találkozó versenyprogramjának végéhez. Csupán két előadás maradt már műsoron: a temerini Szirmai Károly Magyar Művelődési Egyesület színjátszócsoportja a *Tüvé-Tevőkkel*, a bácsfeketehegyi Soma Színtársulat pedig a *Hőséggel* zárja az idei Találkozót. Itt tehát a soha vissza nem térő alkalom, hogy még egyszer, utoljára megtekintsék a jubileumi kínálatunkat! Jó szórakozást kívánunk!

A SZIRMAI KÁROLY MAGYAR MŰVELŐDÉSI EGYESÜLET SZÍNJÁTSZÓCSOPORTJA, TEMERIN

A temerini Szirmai Károly Magyar Művelődési Egyesület szerteágazó kulturális és művelődési tevékenységet folytat: néptánc, népzene, férfi- és női kórus, citerazenekar, drámacsoport. A drámai csoport hivatalos művészeti vezetője Törteli László okleveles színművész.

A színjátszó csoport időről időre verbuválódik össze beltagokból és kültagokból egy-egy projektum erejéig. Ezúttal is így történt. Ennek ellenére két éve nagy sikerrel vittük színre Orwell *Állatfarm* című drámáját. Ezúttal Illyés Gyula *Tüvé-tevők* című parasztkomédiáját tűztük műsorra stílusparódiként előadva.

2015-ben a Szirmai Károly Magyar Művelődési Egyesület színjátszó csoportja bemutatja:

Illyés Gyula:

Tüvé-tevők (80')

Parasztkomédia

Szereplők:

- Gazda – Varga Flórián
- Gazdáné – Ferenczi Zsuzsanna
- Menyasszony – Horváth Melinda
- Varga legény – Balog Imre
- Örömanya – Bartusz Dóra
- Örömapa – Sziveri Béla
- Vőlegény – Zelenka Antal
- Szolgáló – Ternovác Fanni
- Kis szolgáló – Bado Regina
- Komámuram – Varga Béla

Rendező: Törteli László

A CSOPORT EDDIGI DÍJAI A TALÁLKOZÓN:

1997 – Slawomir Mrozek *A nyílt tengeren* c. előadás elnyerte a fődíjat (vendégszerepeltetett Zsámbékon), valamint az előadásban nyújtott szerepéért a legjobb férfi főszereplő díját Gócz László vihette haza.

SOMA SZÍNTÁRSULAT, BÉCSFEKETEHEGY

A társulat 1994-ben alakult, és folyamatosan működött 19 éven keresztül. Ezalatt minden évben szerepelt a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Fesztiválján. Két évvel ezelőtt volt a legutóbbi bemutatója. Pillanatnyilag egy újjáalakuláson megy át: a régi „kemény mag” megmaradt, s hozzájuk új tagok is csatlakoztak.

2015-ben a Soma színtársulat bemutatja:

Kozsár Zsuzsanna:

Hőség (45')

Komédia

Szereplők:

- Calandrino, a furcsa festő (Dioneo) – Szabó László
- Tessa, a felesége (Pampinea) – Tóth H. Vera
- Caterina, a lánya (Lauretta) – Dávid Donna
- Filippo, Caterina szerelmese (Filostrato) – Kovács József
- Bruno, Calandrino barátja (Panfilo) – Bogárdi Zsolt
- Simone doktor (Ricardo) – Szukola Béla
- Violante, Simone felesége (Filomena) – Kormos Irén
- Niccolosa, kocsmárosné (Neifile) – Fehér Etelka
- Emilia – Četković Karolina

Rendező: Hajvert Ákos

A CSOPORT EDDIGI DÍJAI A TALÁLKOZÓN:

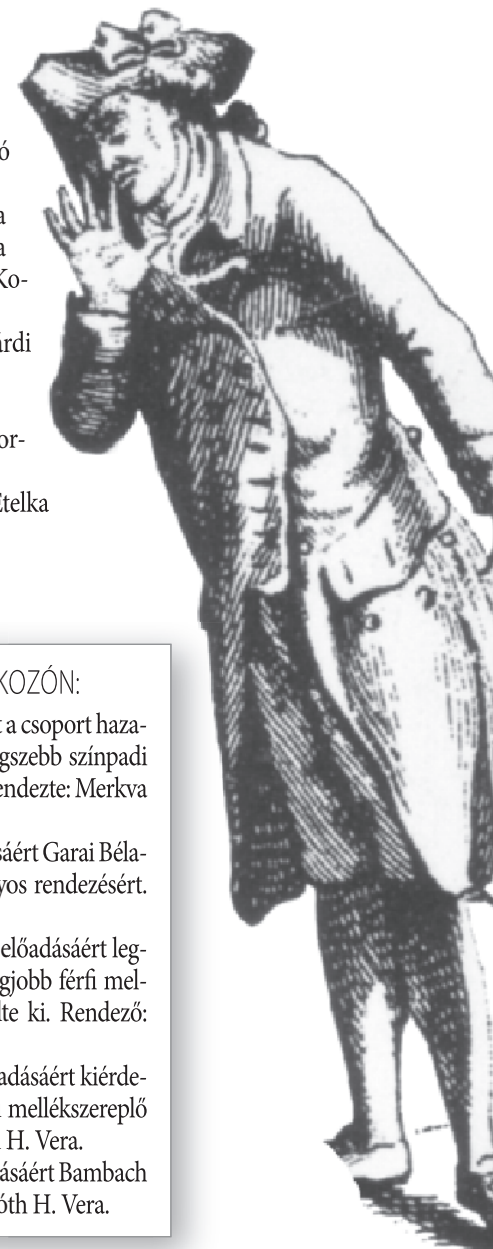
1998 – Tömörkény István *Barlanglakók*jáért a csoport hazavihette a Bambach Róbert-díjat, valamint a legszebb színpadi beszédért járó díj Kovács Károlyt illette meg. Rendezte: Merkva Péter.

2000 – Illyés Gyula *Tüvé-tevők* című előadásáért Garai Béla-díjban részesült a csapat a legjobb hagyományos rendezésért. Rendezte: Merkva Péter.

2006 – Valentin Katajev *Tévedések napja* c. előadásáért legszebb színpadi beszéd díját vihették haza, a legjobb férfi mellékszereplő díját pedig Szabó László érdemelte ki. Rendező: Ferenczi Jenő

2007 – Milan Grgić *Ébredj fel, Katám* c. előadásáért kiérdemelte a közönségdíjat, valamint a legjobb férfi mellékszereplő díját Szabó László vihette haza. Rendezte: Tóth H. Vera.

2008 – Fazekas Mihály *Lúdas Matyi* c. előadásáért Bambach Róbert-díjban részesült a csoport. Rendezte: Tóth H. Vera.

Tai Chi, Oláh Tamás és puzzle

A szabadkai Kosztolányi Dezső Színház Színházi Műhelye előadásának zsűrizéséről

Az Intercutting bemutatója a Találkozózn való szereplésük előtt egy nappal volt. Az előadás elkészítése Kálló Béla szerint egy érdekes asztalitenisz meccshez hasonlítható.

A szabadkai Intercutting c. előadás értékelését csütörtökön **Táborosi Margaréta** kezdte. Kifejezte örömét, hogy egyértelműen látszik: a fiatalok jó kezekben vannak. Akik utat mutatnak, jó felé irányítják a színjátszókat. A Találkozózn alatt több olyan darabot láthatott a közönség, amely a fiatalok korosztályának problémáiról szólt, az ezek által felvetett dolgokat boncolgatta. Többféle válasz érkezett ilyenformán ezekre a problémákra, és többnyire a befeléfordulás volt a jellemző ezekre a darabokra, melyek egyúttal elmélyülést vagy hitkeresést mutattak fel. Érdekes volt az Intercutting válasza ezekre a problémákra, habár a darab végén látható imitált Tai Chi is egyfajta filozófiakeresés, befeléfordulást látott.

Nagyon jó volt az élőzene, a cselló az előadásban. Kitűnő atmoszférát teremtett meg. A zenész elmondta, hogy ő a színészi munkában nem

össze, de a végére mégis összeálltak a részek. Ami pedig még fontosabb, hogy nem érezte a néző, hogy vesztett volna valamit a darabból, mert lehetett követni. Ami többször visszatért a mozgásban, és ilyenformán elgondolkodtató, hogy volt-e szándék benne, az a Búbos Dávid ideges cigarettás mozgása. A mozgások többnyire egyszer fordultak elő, ez viszont ismétlődő elem volt az előadásban. Ezt Maró már erőltetettnek érezte. Vizin Olivér a többiekhez képest egyes jelenetekben halk volt. Azért is érdekes ez, mert nem folyamatosan volt csendesebb a többiekhez képest, hanem csak alkalmanként.

veszt részt, hanem ilyenformán része a csapatnak: ebben és az előző darabban is ő zenélt. Maró kiemelte, hogy az a dicséretes, ahogyan végigkíséri az előadást a zenész. Maró felvetette a kérdést, hogy a zenész, és az első monológot mondó Kőműves Noémi vajon jó-e, hogy legelőül ülnek az előadás alatt. A zenész hangosítás nélkül csellózott, tehát evidens volt az, hogy muszáj a színpad elején lennie, hogy a közönség is hallja a zenét.

A mozgásokban és az egész szerkezetben az volt a jó, hogy nem mindig volt érthető, hogy mi mivel függ

Maró szerint nagyon jó energiákat közvetítenek a színjátszók, a darab prima lendületű és jó csapatról árulkozik ez az előadás.

Kálló Béla, a darab rendezője elmondta, hogy a darab úgy épült fel, hogy Oláh Tamás témákat küldött a színjátszóknak, akik a témákra válaszoltak. Ezeket Kiss Anikó, a koreográfus is elolvasta, és ez alapján alakultak ki a gesztusok, emlékfoszlányok. Ilyen téma volt pl. a szerelem. Az alapot tehát a színjátszók adták, melyeket Tamás dramatizált és jeleneteket írt belőlük. Amikor ez megtörtént, akkor ő küldött javaslatokat nekik, és így alakult ki ez az oda-vissza játék. A rendező elmondta, hogy ő ilyen puzzle játékban még nem vett részt: nagyon izgalmas, de egyúttal igen veszélyes is. Érdekes, ahogyan elkezdtek illeszkedni egymáshoz a mumentumok. Valamiért egyszer csak az történt, hogy 12 ember és a háttér munkások összerakosgatták a mozaikokat és olyan közös gondolkodás született meg ebből, melynek az eredménye az előadás lett. Nyomon követni ezt a folyamatot vagy csak 1-2 momentumot kiemelni nagyon nehéz lenne utólag.

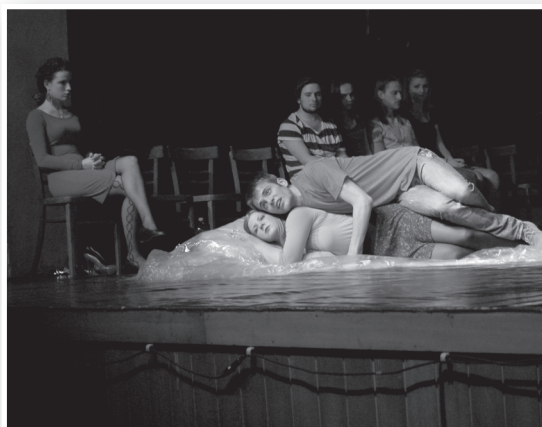

Solténszky Tibor vette át a szót Marótól. Szerinte Oláh Tamás inkább íróként funkcionált az előadás elkészítésében, mintsem dramaturgként, mert ha valaki hiányzik ebből a dologból, akkor az a dramaturg. Soly azért merre ilyen nyíltan ezt kijelenteni, hiszen élete javát dramaturgként húzta le, és a pályája elején ő is pont ilyen előadásokat készített. Még abban is hasonlítottak azok a darabok ehhez, hogy baromi izgalmas, felkavaró részekkel operált, megtalálható volt benne az is, hogy egyik-másik rész hogyan és miért kapcsolódik a másikhoz, de ez, mint strukturált közlés, mint előadás soha nem tudott létrejönni. Szó se róla, jó előadások voltak azok, csak olyanok, melyeknek a részeik voltak jók, de igazából nem tartottak sehonnan sehová. Kihangsúlyozta ugyanakkor, hogy ez semmiképpen sem minősítés akar lenni, ez csak egy tulajdonsága ennek a dolognak. Egy kicsit sem akart Soly eme kijelentése negatív lenni, mert ennek az anyagnak az az erénye, hogy mindenkinek megadja a lehetőséget arra, hogy megmutathassa, hogy miben jó igazán. Hálásnak kell tehát lenni, hogy csináltak egy olyan szerkezetet, amiben mindenki hozhatja a legjobb formáját, de a nézőnek is jó, mert minden színjátszóval lehet egy külön találkozása.

Soly kiemelte, hogy Kőműves Noémit sajnálja, hogy az elején egy monológ erejéig láthatta a néző és aztán végig ülte az előadást. A nyitó monológja Soly szerint billegett egy kicsit. Érthető volt az a játék, hogy át akarták verni egy kicsit a nézőt, de ehhez még rafináltabbnak kellene lenni. Noémi nagyon szuggesztíven tud beszélni, de kellene még egy kis technika a dologba, hogy mögé tudjon lépni a szerepnek és onnan kiszólni. A szöveg ezt diktálta volna. Ezért is lett volna kíváncsi arra, hogy más helyzetben mit mutat fel. Noémi elmondta, hogy azért vállalt csak ennyi szerepet, mivel úgy volt, hogy nem tudja folytatni a munkát a csapattal. Végül mégis úgy alakult, hogy be tudott kapcsolódni egy idő után a munkába, így kapta ezt a monológot. Solténszky kiemelte Kálló Bélának, hogy azzal, hogy előre ültette a monológ után, azt várta, hogy Noémi is fogja zárni az előadást.

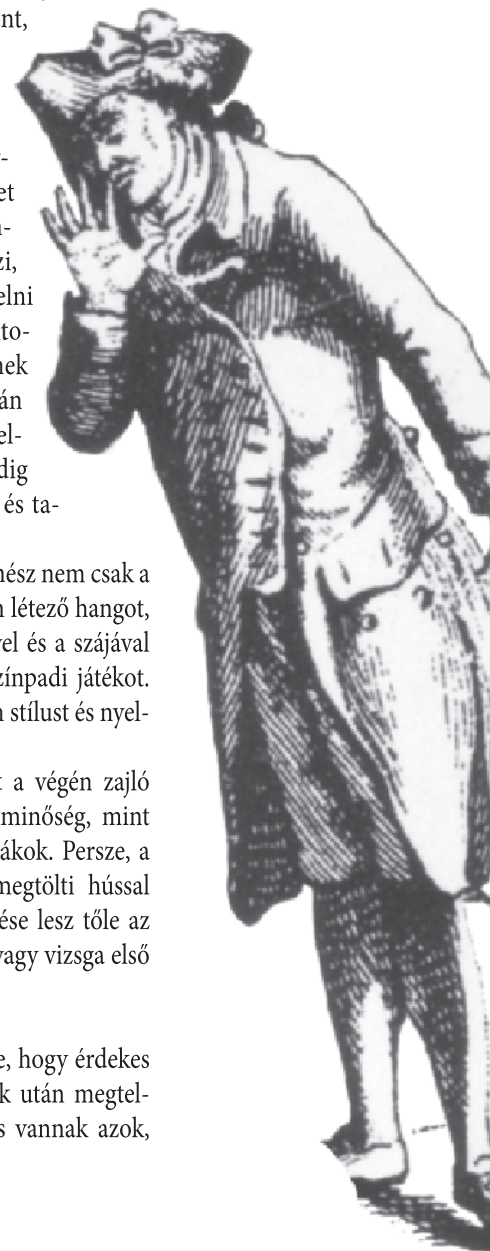

Akkor igazán jók ebben a darabban a játékosok, amikor önazonosak, és az a szerencse, hogy sok ilyen van az előadásban. Arról, hogy a színjátszók próbálják el-sajátítani a színészet szakmaiságát az Othello és Desdemona jelenet árulkodik a legjobban. Ott meg kellene segíteni a játékosokat annak érdekében, hogy valami nagy történjen. Nem teatralitásban nagy, hanem belül nagy: hogy érezze a játékos, hogy ennek a helyzetnek tépje van. Azokban a jelenetekben viszont, ahol fiatal felnőtteket látunk a színpadon, nagyon izgalmasan hatnak az érintések, ahogyan felvállalják magukat, izgalmas a színpad szélén megtörténő kábítószeres ismeretterjesztő jelenet megfelve a szüzességét elvesztő lánnyal. Soly kiemelte, hogy nagyon igazi, nagyon valódi a csapat. Ezt pedig értékelni lehet. Momentán tényleg az a legfontosabb, hogy megtanulják, hogyan legyenek valódiak – és jó irányba haladnak –, aztán a következő lépés lehet az, hogy Othelloként hogyan lehet valaki valódi. Addig természetesen kell még egy kicsit érni, és tapasztalatokat gyűjteni.

Solynak nagyon tetszett az, hogy a zenész nem csak a csellóból hozott ki minden létező és nem létező hangot, hanem másfajta zeneiséget is – a kezeivel és a szájával – tudott produkálni, mely segítette a színpadi játékot. Már maga a darab zeneisége ilyenformán stílust és nyelvet ígér a nézőnek.

Solténszky nem értett teljesen egyet a végén zajló Tai Chi táncsal. Szerinte teljesen más minőség, mint az, amit az előadás közben hoznak a diákok. Persze, a fiatalok energiái, mindenki jelenléte megtölti hússal és lélekkel a teret, csak kicsit olyan érzése lesz tőle az embernek, mintha a következő előadás vagy vizsga első mozzanata lenne.

Brestyánszky B. Rozália azzal kezdte, hogy érdekes módon vannak olyan előadások, melyek után megtelnek a hátsó székek is az értékelésen, és vannak azok,

melyekre senki nem ül be a csapaton és a zsűrin kívül. Rozi számára titok, hogy ez miért van így. Természetesen valamiféle visszajelzés az, hogy érdeklődnek a zsűrizés iránt. Valamit kiváltottak a közönségben ezek az előadások.

Rozi szerint az előadás kétség kívül hat. Nem tudja megmondani, hogy mitől, de így van. Rozi elméje egyértelműen azt mondja, hogy nem áll egységessé össze a produkció dramaturgiailag. Nem a történetet kéri számon rajta, hanem valamiféle irányt, mondani akarást, közlési szándékot. Az, hogy állapotokat mutatnak meg, elfogadható akkor, ha azok az állapotok, pillanatképek, fragmentumok megmutatása és azoknak a sorrendje, tehát a szerkezet, valamiféle céllal történik. A Tai Chi rész pont ezért megfejthetetlen azon túl, hogy egy állapotrajz. Az előadásban szereplő mozgások viszont egyértelműen egységként épülnek fel, egységgé emelték az előadás fragmentális elemeit (ilyen elemek voltak, amikor csak nóta vagy szöveg vagy csak mozgás történt a színpadon). Annak ellenére, hogy sokféle volt a tánc, mégis volt egy egységesség benne, ami átölelte az egészet.

Kérdést vet fel az, hogy Oláh Tamás csak az egyes jelenetek vagy az egész szerkezet dramaturgiáján is dolgozott. Amennyiben a teljes szerkezeten is dolgozott, akkor Rozi neki tett volna fel kérdéseket, de mivel nem volt jelen a zsűrizésen, ezért ez tárgytalanná vált. Azért fontos ez, mert a nézőben az előadás végére nem fogalmazódik meg egy ok, egy miért.

Színészilleg és mozgásilag is nagyon szépen teljesítettek a diákok a színpadon. Antóci Dorottya a monológjában például olyan új, őszinte és eddig fel nem vállalt arckokat mutatott meg, melyeket még nem láthattunk tőle színpadon. Az tény, hogy a monológ szövege is hálás, lehetőséget ad Dórinak, de nyilván, ha egy tehetségtelen színésznek kellene elmondani, akkor nem biztos, hogy kiderülne, hogy a szöveg hálás.

Az a jelenet, melyben Oláh Tamást emlegeteik, Rozi szerint nagyon frappáns. Meg tudták mutatni a játékosok a sokszínűségüket és a viszonyokat is. A felelsz vagy mersz játék másodszor jelenik meg színpadon a Találkozózn (először a zentai *Variációk egy kapcsolatra* c. előadásban láthattuk). Persze egészen másra fut ki, mint a zentaiaknál. Ez a jelenet pl. egyértelműen tart valahová, egyértelműen fejlődik, akar valamit. Rozi kedvenc jelenete az volt, amikor Nyári Ákos balettozott az előadásban: könnyeden, mégis férfiasan tudta teljesíteni a feladatot. Ez a jelenet egyértelműen hozta a történetet, a mesét, az érzést, így olajozottan jutott el a nézőig. A „brate”-s jelenetet viszont nem szerette. Ez a szerb nyelvi beemelés valamiért lepottyant az előadásról. Tisztában vagyunk vele, hogy ez van, hogy jellemző dolog azt hajtogatni, hogy „brate”, és még az is érthető, hogy a poén kedvéért lett belerakva az előadásba, de nem volt neki funkciója. Horváth Blankánál Antóci Dorottyához hasonlóan egészen új megnyílasokat lehetett tapasztalni Rozi szerint.

Kiss Anita

A Mágmás Miska kapta a legtöbb elismerést

Vasárnap átadták a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók III. Találkozójának díjait Kupuszinán

Megjelent: Magyar Szó, 1998. április 7., kedd

Vasárnap este a vendéglátó színjátszók fátylós díszországgal és két trombitaszóval ért véget a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók III. Találkozója Kupuszinán. A zárórendezvényt számos jeles közéleti személyiség tisztelte meg jelenlétével, többek között **dr. Zivorad Smiljanic**, a tartományi képviselőház elnöke, továbbá a helyi önkormányzatok és a művelődési egyesületek képviselői. Természetesen mindenki arra volt igazán kíváncsi, hogyan döntött a művészeti bizottság. Az elnök, **dr. Káich Katalin** egyetemi tanár, színháztörténész összegyezte a bizottság véleményét, majd kiosztotta a díjakat. A maga nevében renthagyó esemény, hogy egy zsűrielnök vastapsot kapjon a telt házas közönségtől, ami annak a jele, hogy a közönség így nyilvánította ki: a díjak odaítélésében hasonló a véleménye. Itt kellene megemlíteni azt is, hogy a tíz egymást követő napon négyezer nézője volt a rendezvénysorozatnak! A taps mindenkinék kijárt, azonban az is kifejezésre jutott, hogy kik kerültek a legközelebb a közönséghez. Mivel eddig valamennyi előadásról hírt adtunk, azt sem hallgathatjuk el, hogy rossz ület volt a Sitkei Színház előadásában Kupuszinára hozni

Dudás Károly, a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség elnöke mondott zárszót, mögötte a színpadon a díjazottak

ben ennyire halvány, erőtlen előadást egyet sem láttunk. A találkozó két fődíját a legjobb előadásért a kupuszinai **Mágmás Miska** és a muzsljai **A nyitott ablak** kapta. A legjobb rendezésért járó Garay Béla-díjat ennek szellemében

találkozózn Bakonyi Károly-Cábor Andor-Szirmay Albert: **Mágmás Miska** című operettje képviseli a vajdasági amatőr színjátszást a kupuszinai előadásában.

A találkozó hivatalos nagydíjai után számos jutalom talált még gazdára, így elsőként a közönségdíj, amelyet a kupuszinai Petőfi Sándor Művelődési Egyesület könyvajándékként a szenttamási **Arany János Magyar Művelődési Egyesület** kapott az Anna csak egy van című előadásért. A legjobb énekes-táncos szerepért a **Mágmás Miska** címszereplője, **Péter István** részesült elismerésben. A Magyar Szó különdíját primadonnaként, koreográfusként és zenei rendezőként a szilágyi **Balla Lenke** kapta. A Családi Kőr a találkozó három legférgerebb fiatal tehetségét jutalmazta: a kisorozsi **Csúszó Juditot**, a kupuszinai **Balog GeorGINÁT** és a szilágyi **Pásztor Zdrávkót**. A Szabad Hét Nap könyvsomagját **Szakács KlauDIA** érdemelte ki Róza megjelenítéséért a feketicsiek előadásában. A kikindai Egység Művelődési Egyesület **Veled is megtörténhet** című előadásában **Enrique** szerepért **Király Sándor** a Szabad Hét Nap előfizetési díját kapta. A temeriniek előadásából pedig **Ruzante** megzemélyesítője, **Nagy Tibor** érdemelt ki különdíjat. A szenttamási **Robotka István** a zentai **Thurzó Lajos Művelődési Központ** különdíját mondhatja magáénak. A találkozózn részt vevő valamennyi társulat a Pusztaszer üzenete című videokazettát kapta jutalmul, melyet a Magyar Köztársaság Művelődési Minisztériuma Határon Túli Magyarok Főosztá-

A találkozó legsikeresebb darabjának, a **Mágmás Miskának** a rendezője, **Molnár József** átveszi a díjat **dr. Káich Katalin**tól

díszelőadásaként (!) **Cárdonyi Géza**: A bor című falusi történetét három felvonásban. A találkozó mezőny-

A **Mágmás Miska** címszereplője, **Péter István** a legjobb énekes-táncos szerepért járó jutalmat kapta

megosztva az említett két darab rendezője: **Molnár József** és **Balázs János** vette át. Először ítéltük oda a **Bambach Róbert**-díjat az új utakat kereső, progresszív rendezésért: a feketicsi **Merkva Péter** kapta **Tömörkény István Barlanglakók** című színpadi balladájáért. A **Ferenci Tibi**-díjat a legjobb női főszerep ala-

Telt ház előtt zajlott a tíznapos rendezvény

ktásáért a szenttamási **Robotka Angéla** vette át **Marc Camoletti**: **Anna** csak egy van című darabjának címszerepéért. A legjobb férfi főszerep, **Novotni** alakításáért a muzsljai **Balázs György** kapta a Szilágyi László-díjat. A legjobb női epizódszerepért **Dienes Koleszár Valéria** alakította **Marscaként** a **Mágmás Miskában**, amiért a Magyar Pírról elnevezett díjat kapta. A legjobb férfi epizódszerepért **Dognár Zoltán** játszotta a küliaik **Az anovs** visszajár című előadásában. A legszebb színpadi beszédért a **Szántó Róbert**-díjat a feketicsi előadás **Erdőmestercé**, **Kovács Károly** kapta. A számbéki színházi

lya adományozott. Ugyancsak minden részt vevő társulat egy-egy nap-tárat kapott, melyet a szabadságharc tiszteletére adtak ki felvidéki barátaink. Az **Apatini Sörgyár** ajándékosmagját szintén megkapták a fellépő társulatok. A szervezésért elismerésben részesült a kupuszinai **Petőfi Sándor Művelődési Egyesület** elnöke, **Koleszár István**, végül és nem utolsósorban pedig **Balogh Pál**, az egyesület titkára, aki a budapesti Magyar Kultúra Alapítvány különdíját érdemelte ki a szervezéséért, odaadó, fáradhatatlan munkájáért.

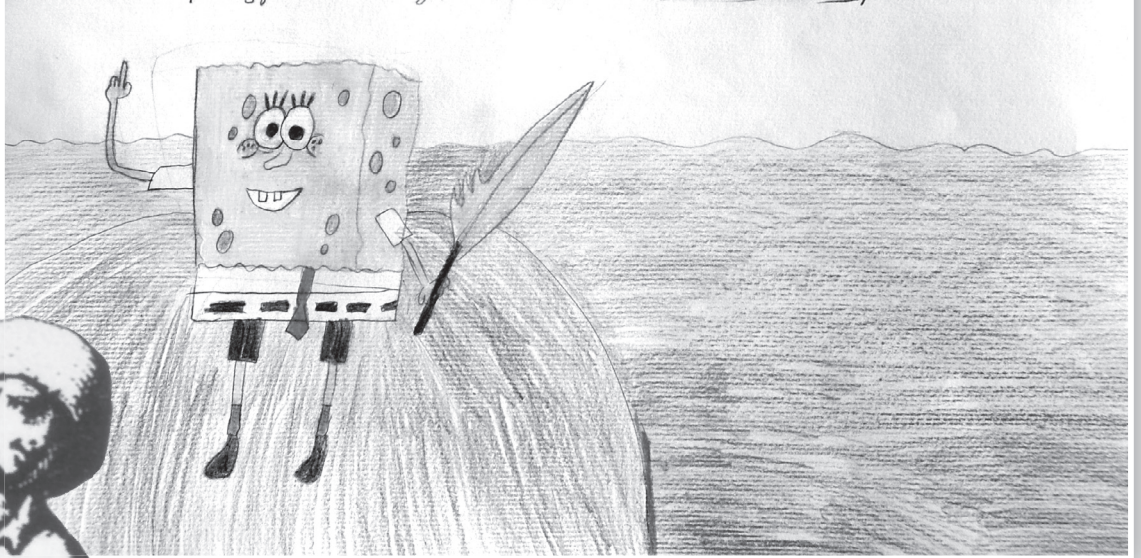
KONTRA Ferenc

Óz, a nagy varázsló

Nekem az tetszett, hogy Óz a nagy varázsló elküldi Spongyabot és társait
Visszérték és mindenki megkapta millió jutalmát.
Hazajött Spongyabot és újra találkozott a szuperhőssel.

Guzsvány Henrietta 2. osztályos tanuló munkája

IMPRESSZUM

Súgó – a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók XX. Találkozásának színlapja
Kiadja a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet és a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség
A fedőlapot Antóci Dorottya tervezte
Tördelő-szerkesztő: Bálint Tibor
Lektor: Kaszás Angéla
Szerkesztők: Hajvert Lódi Andrea, Kálló Lilla, Kiss Anita, Varga Tamás, Vörös Endre

A XX. Találkozó szakmai zsűrije

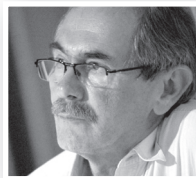
**Brestyánszki
Boros Rozi**

Zentán születtem. Óvodába és iskolába Szabadkán jártam. Aztán Újvidéken egy kicsit egyetemre is, de végül Szabadkán diplomáztam, viszont később Szegeden is éltem. Dolgoztam mint pincéernő, videókiállító, tolmács, titkárnő, gombatermesztő, sofőr, szervező, fordító (most ennyi jut eszembe). Ma főként dramaturgként keresem kenyerem a Szabadkai Népszínház Magyar Társulatánál. Kilencéves korom óta szeretek írni. Azóta teszem is. A vajdasági amatőr társulatok munkáját tíz éve követem szeretettel és figyelemmel. És ahogy Hamvas mondja: „Ami voltam vagyok, de ami lettem, nem voltam mindig.”

Soly, ahogyan a szakmában, a színjátszók közül mindenki hívja, hazaérkezik a Vajdaságba. Pályája talán a színházművészet határtalanságát tükrözi, hiszen Európa számos pontján tanult és tanított. Dolgozott együtt a vajdasági magyar színházi alkotókkal a 80-as években, és sokszor ellátogatott hozzánk szakmai és baráti tanácsot adni a mainál még nehezebb időkben is.

Már debreceni gimnáziumi éveim alatt csatlakozok az ottani színjátszó csoporthoz. Az egyetem alatt a Paál István vezette Szegedi Egyetemi Színpad színésze, majd diákvezetője lett; tanult József Szajna híres Stúdió Színházában, Jerzy Grotowski Laboratórium Színházában. Oktatói, tréneri munkáját már ebben az időszakban elkezdte, mesterével együtt színésztérenget vezetett Magyarországon sokhelyütt. A nyolcvanas évek elején rövid ideig dolgozott a Stúdió K-ban is.

1982. január 1-jétől a Rádiószínház dramaturgia, 2003. január 1-jétől annak megszűnéséig (2011. június 30.) ve-

Solténszky Tibor

Önálló kötetek: *Decennium – A Szabadkai Népszínház Magyar Társulata 1995/1996–2004/2005* (Forum, 2005), *Színházi alapok amatőröknek – Kézikönyv amatőr színtársulatok részére* (Vajdasági Magyar Művelődési Intézet, 2009).

Jelentősebb önálló drámák: *A révész satuja*, *Érintetlen*, *Stranger in the Night*, *Csörte*, *Fanyar ódium*, *Vörös*.

Jelentősebb adaptációk/parafrázisok: *Moebius* (Abe Kóbo: *A homok asszonya*), *A tengeren nincsen sár* (James Cain: *A postás mindig kétszer csenget*), *Egy elmebeteg nő naplója* (Csáth Géza nyomán)

Jelentősebb drámák társszerzőként: *Nem fáj!* (Agota Kristof, Ilan Eldad), *Záróra* (Pálfi Ervin, Szőke Attila, Mezei Zoltán), *Adieu*, *Bandi* (Kalmár Zsuzsa, Ralbovszki Csaba, Kovács Nemes Andor).

Színházi bemutatók: Népszínház (Szabadka), Katona József Színház (Budapest), Thália Színház (Budapest), Békéscsabai Jókai Színház, Zentai Magyar Kamaraszínház.

zetője. Rádiós művészeti tevékenysége mellett számtalan újságírói területen is aktív: újságot szerkeszt, cikkeket ír, olvasószerkesztő, rádiós és tévériporter, kommentátor; színházi dramaturg; a 90-es években megjelent több verslemez szerkesztő-rendezője. Egyre több szöveget ír színpadra, s egyre többet rendez...

A londoni Nemzeti Színház Kelet-Európának szánt színházi (Seeding a Network) és drámapedagógiai (Branching Out) szakmai továbbképzéseinek magyarországi koordinátora. Tanított Dublinban, az EDERED európai ifjúsági színházi kurzusán, az Interplay '98 drámaíró fesztiválon Berlinben, Athénben, s ennek a vándor-fesztiválnak 2002-ben magyarországi szakmai igazgatója.

Észtországban, Szlovákiában, Romániában, Horvátországban a King Baudouin Foundation és az Európai Kulturális Alapítvány megbízásából vezetett szakmai tréningeket. Több színházi képzési szakanyag kidolgozásában vagy lektorálásában vett részt.

Az utóbbi négy évben szabadúszó dramaturg, rendező, művész-tanár. És ismét boldogan és gyakran megfordul a Vajdaságban.

A vajdasági Zenta városában született, és itt hatott rá meghatározóan a Tisza menti település kultúrája és színház-szeretete. Az Újvidéki Művészeti Akadémia elvégzése után majd két évadon keresztül dolgozott az Újvidéki Színház társulatában, színészi fejlődését fokozatosan fejlesztő szerepek megformálásával. Budapesten a Színház- és Filmművészeti Egyetem rendező-koreográfus szakán első generációsként végzett 2014-ben, azóta Hernyák György tanársegédjeként dolgozik a Művészeti Akadémián, így továbbadva megszerzett tudását a következő generációk színészeinek.

Rendezéseit többször ihlették vajdasági írók, és e hely specifikus identitása: a *Tavaszi – hős kis ibolyák* (Domonkos István írásai alapján) az Újvidéki Színház és a Művészeti

Akadémia produkciója, *Az ember komédiája* (Sziveri János élete és versei alapján) a szabadkai Kosztolányi Dezső Színház előadása, Terék Anna *Vajdasági lakodalom* című műve a szabadkai Népszínház előadása. Munkáira a megszokott színházi sablonok felbontása, és a folyamatos rákérdezés jellemző.

Több éve visszajáró vendégtanára a MADT-tábornak, többször vett részt a drámaíróversenyen, és a felolvasószínház munkáiban.

Táborosi Margaréta